LUMINĂ LINĂ

Ioan Alexandru

Lumină lină, lini lumini
Răsar din codri mari de crini,
Lumină lină, cuib de ceară,
Scorburi cu miere milenară,
De dincolo de lumi venind
Și niciodată poposind,
Un răsărit ce nu se mai termină,
Lumină lină din lumină lină.

Cine te-așteaptă te iubește,
Iubindu-te, nădăjduiește,
Căci într-o zi, lumină lină,
Vei răsări la noi deplină.
Cine primește să te creadă
Trei oameni vor veni să-l vadă.

Lumină lină, lini lumini
Răsari din codri mari de crini.
I-atâta noapte și uitare
Și lumile-au pierit în zare.
Au mai rămas din veghea lor
Luminile luminilor.

Lumină lină, lini lumini
Înstrăinându-i pe străini,
Lumină lină, nuntă leac
Tămăduind veac după veac.
Cel întristat și sărăcit,
Cel plâns și cel nedreptățit
Și pelerinul însetat
În vatra ta au înnoptat.

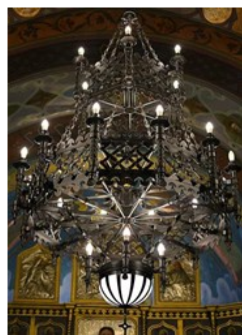
Lumină lină, leac divin
Încununându-l pe străin
Deasupra stinsului pământ,
Lumină lină, Logos Sfânt.

ȘTIRI

• **Arhiepiscopia Timișoarei** se implică în eforturile de creare a unei **secții de chirurgie cardiacă pentru copii** la Institutul de Boli Cardiovasculare din orașul de pe Râul Bega. Eparhia donează 16 paturi de spital cu funcțiuni complexe, în valoare de aproximativ 5.000 de lei fiecare. (sursa: basilica.ro)

• În **Grecia,** premierul a anuțat că din 22 noiembrie persoanele nevaccinate **nu vor mai putea intra în lăcașurile de cult decât pe baza unui test rapid sau PCR negativ**. Preoții, cântăreții și ceilalți angajați ai bisericii vor trebui să-și facă săptămânal două teste, ce vor fi verificate de consiliile parohiale. (sursa: orthodoxtimes.com)

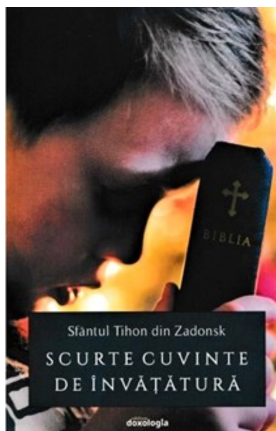
• **Un preot român între cei șapte artiști fierari ai lumii**. Pr. Sorin Bute din Dâmbovița a fost inclus într-o listă scurtă pentru ediția din 2022 a anuarului editat de cea mai prestigioasă revistă internațională de design în metal. În tinerețe a absolvit Secția Metal a Universității de Artă din București și apoi a studiat Teologia, acum fiind lector la Facultatea de Teologie din Târgoviște. Preotul a realizat candelabrul uneia dintre bisericile din oraș, dar și alte lucrări de mai mici dimensiuni. (sursa: basilica.ro)

LIBRĂRIA LOGOS ne recomandă

Sf. Tihon de Zadonsk - *Scurte cuvinte de învățătură*

Toată virtutea și iubirea trebuie să le avem în inimă! Atunci când în inimă nu le avem pe acestea, nu le avem nici în realitate. Dumnezeu nu S-a adresat gurii noastre, spunându-i: iubește, smerește-te, fii milostivă, roagă-te, cere, cheamă-Mă în ajutor ș.a., ci inimii noastre!

De aceea, trebuie să avem iubire, smerenie, milă, rugăciune și celelalte virtuți în inimă. Iar atunci când acestea vor petrece în inimă, neapărat se vor face văzute, căci focul ascuns se face cunoscut prin căldura sa, iar balsamul plăcut mirositor prin aroma sa.

Așteptăm întrebările, sugestiile și eventualele colaborări pe adresa revista.maximina@gmail.com sau la tel. 0734.194.372.
Mulțumim tuturor pentru rugăciuni și ajutor financiar.

MaxiMina
Foaie ortodoxă pentru suflet

PETRECEREA ÎN TEMPLU a Preasfintei Fecioare Maria

Cuvânt al Sfântului Maxim Mărturisitorul

> **„Ascultă fiică și vezi și pleacă urechea ta și uită poporul tău și casa părintelui tău, că a poftit Împăratul frumusețea ta, că El este Domnul tău.**

Când cea care avea să hrănească pentru noi pe Hristos Dumnezeu Ce urma să Se nască din ea, a trecut de vârsta pruncieі și a avut trei ani, fericiții ei părinți au dus-o la templu. Și acolo au închinat-o lui Dumnezeu, așa cum Îi făgăduiseră înainte de nașterea ei. Au dus-o cu slavă și cinste, după cum se cuvenea. Multe fecioare mergeau înainte, cu făclii strălucitoare, după cuvântul psalmistului: *Aduce-se-vor Împăratului fecioare în urma ei, prietenele ei se vor aduce ție*. Dar această proorocie nu se înțelege numai cu privire la acest fapt, ci și mai departe, cu privire la **sufletele feciorelnice care au călcat pe urmele ei.**

Stătut-a împărăteasa de-a dreapta Ta... Acest cuvânt învață ducerea la templu a Maicii Domnului și așezarea ei la dreapta altarului, în Sfânta Sfintelor, socotită a fi cu adevărat dreapta lui Dumnezeu. După aceasta psalmistul vorbește despre veșmintele ei: *îmbrăcată în haină aurită și prea înfrumusețată*, adică **o frumusețe alcătuită din fapte bune și cuvinte dumnezeiești cu totul după voia lui Dumnezeu,** Mântuitorul ei.

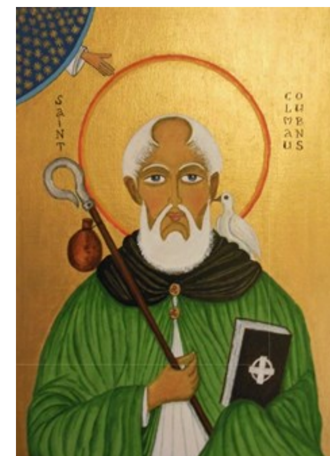
Dar care a fost șederea ei în templu? Prezența sa în templu a rămas mai nevăzută, **creșterea sa mai minunată, și sporirea cu cugetul mai adâncă**, căci hrana sa venea din cer și ea o primea din mâna arhanghelului. Și odată cu creșterea trupului, sporea și cunoașterea minții. Îi plăcea să învețe și era o ucenică bună, păstrând orice cuvânt bun, și plină de cugetare la dumnezeieștile Scripturi și de toată înțelepciunea, căci urma să se facă Maică a Cuvântului și Înțelepciunii lui Dumnezeu.

Ea s-a făcut toată plină de har, înțelegătoare prin privire și cuvânt, având înlăuntrul ei vedenii dumnezeiești, **cu totul străină de tulbu-**

Sfinții săptămânii

SF. COLUMBAN, irlandezul întemeitor de mănăstiri
(†21 noiembrie 615)

Nașterea sa a fost minunată, căci mama sa a avut un vis în care în pântecele său era un soare. Copilul a fost de mic cu aplecare spre cele sfinte, iar când a ajuns să se nevoiască într-o mănăstire, a sporit în cele duhovnicești, răbdând ispitele trupului și învățând Psaltirea pe de rost. A plecat ca misionar în Galia, cu câțiva ucenici. Aici s-au întâmplat un șir de minuni, care i-au întărit pe monahi, dar și pe băștinași în credință. Odată nu aveau mâncare, iar un frate era foarte bolnav. Atunci Sf. Columban a făcut rugăciune, nemâncând nimic trei zile și apoi la ușa mănăstirii a venit un țăran cu un car plin de grâne. El a mărturisit că a fost mânat spre mănăstire fără să vrea, iar Sfântul, drept mulțumire, i-a vindecat soția, grav bolnavă acasă. A ctitorit 3 mănăstiri în Galia și una în Italia, punând o rânduială de viețuire după modelul patristic.

rare, mânie și flecăreală, frumoasă la suflet și la trup. Prin fire era atât de sfântă și cu adevărat fecioară, încât nu era câtuși de puțin atinsă atunci când dorința vreunei patimi venea să tulbure sfințenia ei duhovnicească.

Mai mult decât toate, **sufletul ei sfânt era plin de iubire de oameni și de compătimire**. Era supusă preoților, grijulie la slujire și respectată de toți, căci era născută prin harul lui Dumnezeu și avea să dea naștere Împăratului îngerilor și oamenilor. De aceea a numit-o proorocul David *„muntele lui Dumnezeu în care a binevoit Dumnezeu să locuiască”*. Cine ar putea zugrăvi în amănunțime ostenelile ei, rugăciunile sale împodobite cu toate faptele cele bune?

După puțină petrecere a avut loc un semn înainte-vestitor al vestirii sale, pe când avea doisprezece ani. Era cu totul împodobită de înțelepciune și dreptate, în post, rugăciune, smerenie, pace, în iubirea și frica de Dumnezeu. Într-o zi, pe la miezul nopții, se găsea între porțile altarului, aducând lui Dumnezeu rugăciuni și cereri cu inimă îndurerată și sfântă. Și iată că o mare lumină a strălucit în templu și un glas s-a făcut auzit din altar zicând: *„Marie, din tine Se va naște Fiul Meu!”*. Când Fericita Maria a auzit aceasta, nici nu a tremurat, nici nu s-a temut din pricina vârstei sale copilărești, nici nu s-a trufit cu o bucurie prea mare, nici nu a povestit aceasta altora, nici nu și-a schimbat purtarea și cugetarea, dar s-a minunat de felul în care s-a întâmplat acest cuvânt. **A ascuns în inima sa această taină cu adevărat mare** și hărăzită înainte de veci, necunoscută chiar și îngerilor, până când a văzut împlinirea ei.

FERICIRILE (6)

„Fericiți cei curați cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu”

Cine caută din ce în ce mai mult cele de sus, inima lui se curățește de patimile care sunt legate de ale lumii acesteia. Ce este o patimă? Iată ce este o patimă: **Patima este un dor nesfârșit pe care noi îl punem la ceva foarte sfârșit**. Să zicem, pofta de mâncare. Mântuitorul în pustie a fost ispitit de diavol după ce a postit patruzeci de zile, dar El zice: „Scris este că nu numai cu pâine va trăi omul, ci cu fiecare cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu”. Adică cuvântul care purcede din gura lui Dumnezeu este hrană? Este ca pâinea? Atunci înseamnă că **lăcomia de mâncare este până la urmă o foame de cuvântul lui Dumnezeu**; și noi, netrăind cuvântul lui Dumnezeu, ne lăsăm duși, nu de foame – că lacomul nu mai are foame, deja stomacul zice: „Destul, nu mai pot, sunt îngreuiat”; dar el are plăcere de a mânca. **Asta-i lăcomia – plăcere.** Plăcerea mai vrea. Pântecele nu mai vrea.

Ce se întâmplă? Este o foame nesfârșită. Pentru ce? Fiindcă foamea omului este făcută pentru cuvântul cel nesfârșit al lui Dumnezeu. Dumnezeu, nemărginirea, veșnicia – și asta este în om! Uitați la animal. Animalul nu prea face lăcomii și lucruri dintr-astea. Mănâncă cât are nevoie, se oprește, se pune și doarme, se trezește, caută iar de mâncare, dar trăiește liniștit cu firea lui. **Numai în om este o neliniște pe care nimic nu o poate opri**, nici lăcomii, nici desfrâuri, nici nimic altceva nu o poate împlini. Este patimă, și patimă înseamnă suferință. Și suferința este sfâșierea de a încerca zadarnic a umple o poftă duhovnicească nesfârșită cu un lucru pământesc sfârșit. Mănâncă până plesnești, și n-o să fii plin, fiindcă ce cauți este nesfârșirea cuvântului lui Dumnezeu, nu pâine și de-ale mâncării.

Asta este o patimă, în sensul Părinților noștri, în sensul adevărat al Bisericii. Și acum ce se întâmplă? Cei care, miluindu-se de către Dumnezeu, caută către cele de sus, cugetă cele de sus, nu mai poftesc după ale pământului. Un lucru care deja începuse la treapta blândeții, acuma se desăvârșește. Și ce se întâmplă? **Inima se curățește de patimi, de tot ce este scâlciat**. Că o patimă nu-i decât o scâlciere, și cei care aveți tendințe ori să gândiți, ori să cugetați așa mai filosofic, ori să citiți mai ales cele ale Bisericii, uitați-vă și o să vedeți că cu fiece patimă puteți face această analiză, că patima nu e altceva decât sfâșierea unei încercări, unei pliniri cu de-ale materiei a ceea ce este în sine o stare duhovnicească. Și acuma omul se umple de cele duhovnicești, caută cele de sus și a ajuns deja la treapta a șasea.

Și, desprinzându-ne mai cu desăvârșire de ale pământului, începe curăția inimii; s-a subțiat firea acestui „animal omenesc”, și **acum începe să devină om și începe să vadă pe Dumnezeu**, cum spune Psalmul: “Vedeam pururea pe Domnul înaintea mea”. Ce este această viziune nu știu, dar este în orice caz o stare reală, și vederea aceasta a lui Dumnezeu te umple de lucruri pe care nici n-o să încerc să le descriu, fiindcă nici nu pot, și nici nu se pot descrie.

Păr. Rafail Noica

***nesc urcă de veacuri Golgota istoriei**, refăcând neîncetat în spirit, drumul lui Iisus și anticipând prin credință această înviere pe care tu, prietenul meu, fratele nostru, al tuturor, o aduci ca pe o făclie crezând în inima ta”* .

După a VII-a Cuvântare nu mai poate fi nicio îngăduință față de Părintele Gheorghe Calciu. Este scos din funcția de profesor al Seminarului, „pentru repetate abateri disciplinare”. Părintele depune îndată o cerere prin care solicită postul de măturător al Dealului Patriarhiei. I se răspunde că acest post nu există. Rămâne fără loc de muncă, iar casa îi este supravegheată zi și noapte. Timp de un an trimite articole la Europa Liberă, devenind tot mai cunoscut și în străinătate. Apoi în martie 1979 va fi arestat. Urmează anii de închisoare, minunați, și exilul în SUA...

Portul popular. Periplu geografic

Simplitate și frumusețe din DOBROGEA

Costumul popular din zona Dobrogei se distinge prin originalitate și o cromatică specială. A fost purtat cu mândrie de două dintre reginele României, Elisabeta și Maria, care l-au impus ca ținută la Curtea Regală. Întrucât în zona Dobrogei conlocuiesc o mulțime de minorități naționale, precum lipoveni, bulgari, turci, macedoni, tătari, costumul popular dobrogean a împrumutat elemente specifice acestor etnii.

Costumul popular femeiesc din această zonă se compune din găteala capului, cămașa, pestelci (denumirea cătrințelor), încălțămintea si bundița pentru anotimpul rece.

Fetele purtau părul împletit în cosițe, pe frunte având ghiordane din mărgele sau bani. Femeile măritate își țineau părul strâns „colac” la ceafă. Pe creștet purtau fesul sau, în lipsa acestuia, tulpanul de culoare albă, așezând marama sau o basma pe deasupra. În zona Dobrogei, în ceea ce privește podoabele, șiragurile de bani sunt cele mai des întâlnite. Baerul cu care se lega fesul sub bărbie (la cele care prezintă baer) era ornamentat cu un rând de „leușori” de argint, cusuți solzește. La gât se purta salba cu bani (icușari) sau ghiordane de mărgele de coral și sticlă.

Cămașa purtată în această zonă este dreaptă, cu mânecile largi, prinse din umăr, e croită cu poale și prezintă uneori guler. Ea este confecționată din pânză de bumbac, învârgată pe margini, pe verticală (fie pe întreaga suprafață, fie doar la capete) cu bumbac alb, mai gros sau cu bumbac roșu ori negru. Acest sistem de învârgare prin care iau naștere dungile din țesătură, la care se adaugă și modul de încheiere al foilor de pânză cu bumbac roșu sau negru („cheițe” realizate cu croșeta) constituie primul sistem ornamental specific al cămășii din sudul Dobrogei. Ornamentația cusută pe pânza cămășii este de dimensiuni mici, dar dispunerea sa pune în valoare frumusețea si eleganța cămășii. Motivele geometrice și florale, în care predomină roșul și negrul, sunt dispuse la baza mânecilor, la umeri, pe piept și pe poalele cămășii. „Cheițele” cu care s-au îmbinat bucățile de pânză, realizate cu croșeta, apar numai la unirea mânecilor cu trupul cămășii, deci în loc vizibil, primind un rol decorativ.

În Dobrogea se mai poate întâlni și cămașa cu platcă, care este de factură recentă, uneori fiind recunoscută ca și „cămașă orășenească”.

Pestelca este piesa principală a îmbrăcămintei din partea inferioară a corpului. Se poartă una în față și una în spate, peste cămașa cu poale. Acestea dau specificitate portului tradițional de femeie din Dobrogea prin cele două chenare verticale alese în motive geometrice bogate în colorit, care încadrează câmpul central, numit „trupul” pestelcii. În trecut, se purta și o singură pestelcă, anume cea din față, atunci când peste poalele cămășii se îmbrăca o fustă țesută din lână.

Costumul femeilor este completat de **bârneață**, un brâu de lână țesut în casă și de încălțămintea formată din iminei sau târlici.

Costumul popular bărbătesc din Dobrogea conține următoarele elemente: căciula țuguiată, realizată din lână de miel; cămașa dreaptă, decorată cu motive geometrice și florale, dispuse la guler, la manșete și pe piept; chimirul roșu, un brâu țesut la război sau realizat din piele ce se încinge peste cămașă; pantaloni largi, încrețiți, realizați din stofă albă, din borangic sau din postav, ornamentați cu găitane, și bundița, confecționată din lână de oaie, decorată cu motive geometrice și florale. Portul popular bărbătesc dispune de o ornamentație redusă, atât din punct de vedere al motivelor, cât și al dispunerii acestora.

Complexitatea și originalitatea pieselor care compun portul tradițional din zona Dobrogei le transformă în piese unicat. Deși **simplu**, acesta nu este, cu certitudine, lipsit de **măreție**.

M.D.

Calendarul mărturisitorilor

Pr. Gheorghe Calciu

(†21 noiembrie 2006)

Cuvinte actuale către TINERI

Rememorare de Pr. Ștefan

> ***Două sunt racilele majore ale generației tinere actuale: lipsa unei credințe religioase ferme și superficialitatea morală.***

Spre împlinirea promisiunii făcute în închisoare lui Dumnezeu: *„Doamne, dacă mă scoți teafăr de aici, o să-Ti slujesc Ție!"* , Pr. Calciu se înscrie la Facultatea de Teologie din București ale cărei cursuri, spune el, le urmează în taină. După multe încercări, în 1973 este hirotonit preot și numit profesor la Seminarul Teologic din București, unde după spusele părintelui, începe în rândurile elevilor seminariști **„o acțiune de respiritualizare a vieții bisericești"**: introduce discuții libere cu elevii la orele de duhovnicie, îi cheamă la dragoste curată, post, rugăciune, abstinență, meditație religioasă, la perioade de exerciții spirituale.

În noiembrie 1977 dictatorul Ceaușescu, sub pretextul reconstrucției Bucureștiului după cutremur, ordonă **dărâmarea Bisericii Enei** (biserică brâncovenească) rămasă în picioare, neatinsă de cutremur în chip minunat, „între toate cârciumile și magazinele din jurul ei care se prăbușiseră ca niște clădiri de carton". Rămânerea ei în picioare reprezenta o sfidare pentru regim.

Atunci un singur om a vorbit public și pe față împotriva acestei samavolnicii, Părintele Gheorghe Calciu, în Biserica Radu Vodă, biserica seminarului, în fața elevilor săi. Securitatea, care îl amenințase atât de mult după ieșirea din spațiul carceral, își intensifică presiunile și acțiunea de intimidare. Se dau telefoane de amenințare „anonime", noaptea și ziua, care îl terorizau pe Părintele și îi terorizau mai ales familia. Dar el nu renunță la luptă, ba din contră, la un an de la cutremur, anunță susținerea, în biserica Seminarului, a unui ciclu de șapte predici către tineri. ***„ideea celor șapte Cuvinte mi-a venit instantaneu, fără un proces de investigație... Și nu sunt cuvintele mele acolo, ci ale lui Hristos***", mărturisea mai târziu.

Primul cuvânt către tineri a fost rostit cu subtitlul *„Chemare"*. *„A venit acum vremea, tinere, să auzi un glas care te cheamă. Un glas pe care nu l-ai mai auzit; sau poate da, dar pe care nu l-ai înțeles și nu l-ai ascultat. Este glasul lui Iisus! Nu tresări, nu te mira, nu zâmbi neîncrezător, tânărul meu prieten!* ***Glasul care te cheamă nu este al unui mort, ci al unui înviat. El nu te strigă din istorie, ci din adâncul propriei tale ființe***". Predica are un efect extraordinar asupra auditoriului, dar presiunile și amenințările autorităților se întețesc și mai mult.

Urmează al doilea cuvânt, intitulat *„Să zidim biserici"*. Participă, pe lângă seminariști, mulți studenți teologi și de la facultățile laice. *„Să zidim biserici, prietene al meu!* ***Să zidim biserici din inimile noastre fierbinți, în care străfulgeră soarele cel luminos al dreptății, Hristos****, Cel ce ne-a spus că prin credință suntem liberi de păcat. Să zidim bisericile credinței noastre, pe care nicio putere omenească nu le poate zdruncina, findcă temelia ultimă a Bisericii este însuși Hristos".* Telefoanele anonime de amenințare cu mutilarea și moartea se întețesc ca număr. Tinerii seminariști și studenți sunt chemați la securitate, intimidați și amenințați cu exmatricularea.

Dar Părintele rezistă și ține a treia predică, *„Cer și pământ"*. ***„Cum ar putea oare*** *întunericul să încarcereze lumina, materia să înăbușe spiritul, ateismul să anuleze credința în Dumnezeu, sau* ***constrângerea să ne facă să pierdem dorul de libertate?"*** . Apoi al patrulea cuvânt, *„Credința și prietenia"*. *„Nu te teme, tinere, să te afirmi ca prieten al Lui.* ***Nu te teme să respingi o ideologie ateistă, care urmărește să-ți anuleze sufletul***". În fiecare săptămână Părintele era judecat și amenințat în Seminar și la Departamentul Cultelor.

A cincea predică are titlul *„Preoția și suferința umană"*. *„Ce înseamnă atunci preoția? Ea înseamnă să fii martorul îndurerat al suferinței umane și să o iei pe umerii tăi.* ***Să porți pe umerii tăi muntele suferinței umane***" .

Urmează al șaselea Cuvânt către tineri, cu titlul *„Despre moarte și înviere"*. Poarta seminarului este închisă, dar mulțime de studenți sar gardul seminarului și îl înconjoară pe Părintele în curte. *„De acum, prietene,* ***nu te mai teme de moarte, căci Hristos a înviat****, viața ta nu se va sfârși între scândurile unui sicriu ci, trecând prin moarte, va sui spre gloria învierii"* .

În aprilie 1978, Părintele ține ultimul cuvânt intitulat *„Cuvânt de încheiere"*. ***„Neamul acesta româ-***

Icoana Maicii Domnului TRIHIRUSSA („cea cu trei mâini")

(21 noiembrie)

Aceasta este una dintre cele mai cunoscute icoane făcătoare de minuni ale Preasfintei Născătoare de Dumnezeu. Icoana originală se află în **Mănăstirea Hilandar** din Sf. Munte. Apariția celei de-a treia mâini pe icoană este legată de o minune petrecută în viața **Sfântului Ioan Damaschinul**, care a trăit în secolul al VIII-lea.

Conform tradiției, această icoană a Maicii Domnului era zestrea de mare preț a familiei Sfântului Ioan Damaschin, păstrată cu mare cinste în casa sa din Damasc. În perioada iconoclastă, Sfântul Ioan ținea cuvântări și scria apologii pentru apărarea icoanelor. Din acest motiv, împăratul iconoclast Leon III Isaurul (717-740), a uneltit astfel încât Califul Damascului să creadă că Sf. Ioan, care era consilierul califului în acea vreme, comitea acte de trădare împotriva lui. Califul l-a înlăturat din funcție pe Ioan și a poruncit să i se taie mâna dreaptă, ceea ce s-a și întâmplat. Îndrăznind, Sf. Ioan a cerut de la tiran mâna cea tăiată și a primit-o. Spre seară, luând mâna tăiată a intrat în camera sa de rugăciune și, căzând înaintea icoanei Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, a lipit dreapta sa cea tăiată la locul ei. Apoi a început a se ruga Maicii Domnului să-l vindece. După rugăciune îndelungă, sfântul a adormit și a avut un vis în care Preacurata s-a întors spre el, făgăduindu-i tămăduire.

După ce s-a trezit din somn, Sf. Ioan a constatat că mâna lui era nevătămată. Drept mulțumire, a adăugat la icoana Maicii Domnului o mână din argint, în partea de jos, astfel încât dă impresia că Maica Domnului are o a treia mână. Conform tradiției, după această minune Sf. Ioan a scris un imn de mulțumire Maicii Domnului: **„De tine se bucură, ceea ce ești plină de har..."** ce se cântă în loc de „Cuvine-se cu adevărat" în Liturghia Sfântului Vasile cel Mare.

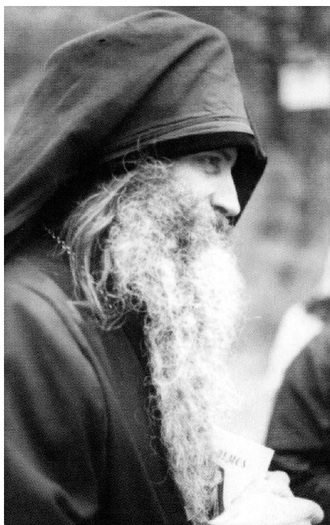
După această minune, Sf. Ioan a împărțit săracilor toată averea sa și intrând în monahism la Mănăstirea Sf. Sava cel Sfințit a dăruit icoana făcătoare de minuni Lavrei. Icoana a fost păstrată în Lavra Sfântului Sava până în secolul al XIII-lea când Sfântul Sava, primul Arhiepiscop al Serbiei (14 ianuarie) a venit în pelerinaj, iar părinții mănăstirii i-au dăruit-o ca binecuvântare. Acesta a luat icoana în Serbia. În timpul unei invazii a turcilor în Serbia, unii creștini au dorit să protejeze icoana, încredințând-o Maicii Domnului ca să o păstreze în siguranță. Ei au așezat icoana pe un măgar și l-au lăsat liber. După o vreme, măgarul ce purta icoana Maicii Domnului a oprit în fața Mănăstirii Hilandar (din Sf. Munte Athos). Bucurându-se, călugării au așezat icoana în katholikon - biserica principală a mănăstirii.

O minune săvârșită la icoana Maicii Domnului Trihirussa

Odată un călugăr grec, după ce și-a făcut rugăciunea de seară înaintea sfintei icoane și s-a dus să se odihnească, a avut următoarea vedenie: a văzut cete de călugări sfinți, plutind prin văzduh și lăudând pe Dumnezeu, iar în fruntea lor mergea Maica Domnului având îmbrăcăminte închisă la culoare și în mână ținând sceptru împărătesc. Minunându-se și bucurându-se de cele văzute, a observat că în ceata din față erau călugării ruși, apoi călugări din alte popoare: sârbi, români, bulgari... și la urmă era și ceata grecilor. Mirându-se de cele văzute, se gândea în sinea sa: *„Oare cum se poate aceasta, ca aceștia să fie înaintea noastră? Doar Sfântul Munte este moștenirea noastră, iar aceștia sunt străini"*. Pe când gândea el acestea, a auzit o voce, zicându-i: *„Cu adevărat, voi sunteți de-ai casei, având Muntele acesta al vostru și trăind în odihnă; de aceea pierdeți din slava cerească. Iar rușii, împreună cu celelalte neamuri,* ***rabdă mult mai multe decât voi, fiind înstrăinați de patria lor****. De aceea și slava lor este mai mare".*

I.G.

> **Împărăteasa Îngerilor și lumina Sfinților, ocrotitoarea celor prigoniți și limanul de scăpare al tuturor celor ce străbat marea ispitelor, Ceea Ce ai purtat pe mâinile Tale pe Focul Cel nemistuit, cu care ai aprins inimile cele ce ardeau de dorul Cuvântului, cu mâna Ta cea tare atinge-Te și de ochii sufletului meu, cei orbiți de păcate, ca să văd luminat cărarea laudelor Tale și să strig cu umilință:**
> **Bucură-te, Maica Domnului, mâna nevăzută a milostivirii Preasfintei Treimi !**

CURS DE SUPRAVIEȚUIRE ORTODOXĂ (VII)

alcătuit de fericitul întru pomenire părintele nostru SERAFIM ROSE

Revoluția franceză (2)

Revoluția reprezintă o încercare de străpungere a unor forțe noi, care, mai târziu, vor reuși să cucerească nu doar cea mai mare parte din Europa, ci și cea mai mare parte din lume.

În episodul anterior vorbeam despre ideile anticreștine ale filosofilor francezi care au pregătit Revoluția din 1789. Știm cu toții ce a urmat: ani de teroare, de ucidere, de răzbunare, de nesiguranță, de schimbări majore în societatea și mentalitatea franceză, schimbări care se resimt până astăzi în întreaga lume.

În acest episod vom urmări felul dureros și dramatic în care a fost afectată Biserica (catolică, dar nu numai) în timpul Revoluției franceze. Iată ce ne spune păr. Serafim Rose despre aceasta:

Biserica este pângărită. Noua revoluție pentru înlocuirea catolicismului a devenit evidentă. Proclamarea republicii a fost în întregime o chestiune seculară. Noua religie s-a înarmat cu simboluri și cu un fel de liturghie. Convenția a adoptat calendarul revoluționar. Primul an urma să înceapă la 10 august 1793, anul republicii. Era o **încercare de a decreștina viața cotidiană prin înlocuirea referințelor la sărbătorile religioase și la sfinți** cu nume împrumutate de la unelte și produse familiare francezilor. Toate sărbătorile erau abolite, iar săptămâna de șapte zile era anulată în favoarea unei săptămâni de 10 zile. Nu mai exista duminică.

La Nevers, într-o catedrală, a fost sărbătorit un festival în onoarea lui Brutus, deoarece el era dușmanul tiraniei și modelul republicanilor. **Toate ceremoniile religioase în afara bisericii erau abolite, iar slujbele mortuare și cimitirele erau secularizate**. A fost rechiziționată Catedrala Notre Dame. Ea a fost numită Templul Rațiunii, în mijlocul stranei a fost construit un munte, iar o actriță a jucat rolul Libertății. Pe 23 noiembrie 1793 **bisericile au fost închise**.

Întreaga Revoluție este foarte asemănătoare cu forma seculară pe care am întâlnit-o deja în Renaștere. Există o zeiță a Rațiunii, apare o nouă ordine a veacurilor. Goethe, Beethoven și alții văd în Revoluție ceva minunat, prin care omenirii i se oferă libertate și egalitate.

Apoi apare un om foarte talentat și isteț, care preia conducerea întregii aventuri și timp de 15 ani conduce Franța ca un dictator: **Napoleon**. El restaurează bisericile, oferind papei mult mai multă putere asupra Bisericii franceze decât avea înainte. *„Plănuiesc să-l înalț peste măsură pe papă, să-l cadorisesc cu onoruri și grandoare. Aș fi făcut un idol din el. Ar fi rămas lângă mine. Parisul ar fi devenit capitala creștinismului, iar **eu aș fi guvernat religiile la fel de bine ca lumea politică**.”*

El vorbește despre sine ca făcând parte din popor, deși era din mica nobilime. Declara cuiva: *„Puterea mea materială a fost imensă, dar **puterea mea spirituală a fost infinit mai mare, se învecina cu magia!**”.* Oamenii erau în stare să moară pentru Napoleon, privind la el ca la un zeu. El a fost catolic, dar în idei a fost complet străin de aceasta, spunând: *„Prefer islamul. Cel puțin nu este atât de absurd ca religia noastră.” „**Am creat o nouă religie**. Deja mă vedeam pe drumul către Asia, călărind un elefant, cu un turban deasupra capului și ducând un nou Coran, scris chiar de mine.”*

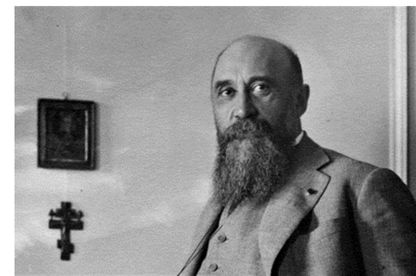
În Napoleon avem pentru prima dată în epoca modernă un cuceritor al lumii, cineva care în mod conștient dorea să cucerească lumea și poate chiar să se impună ca zeu. Însuși gândul că ar putea fi proclamat ca zeu al lumii după cucerirea ei, arată că el era în mod cert, mult mai mult decât oricine altcineva dinaintea sa, **un precursor al antihristului**. Iar întreaga revoluție, care debutează cu proclamarea drepturilor omului și cu impunerea egalității prin masacre sângeroase și depopulare deliberată, proclamarea comunismului și venirea la putere a unui conducător care dorea să fie conducătorul lumii, toate acestea, așadar, sunt **o repetiție pentru viitoarea împărăție a lumii acesteia.**

După îndepărtarea lui Napoleon și reinstaurarea monarhiei, ideile revoluționare încep să devină din ce în ce mai puternice și întreaga clasă europeană a intelectualilor le absoarbe cu nesaț.

(va urma)

NICOLAE IORGA (†27 noiembrie 1940)

PATRIARHUL CULTURII ROMÂNE

A fost cel mai mare istoric al nostru, dar în același timp a fost și dramaturg, poet, critic literar, documentarist, enciclopedist, memorialist, parlamentar, ministru, prim-ministru, profesor universitar și academician. A devenit doctor în drept la 23 de ani, iar membru al Academiei Române la 38 de ani. **Opera lui Iorga cuprinde 1.003 volume, 12.755 de articole și 4.963 de recenzii!**

A scris mult despre Biserica neamului, încercând să o scoată, prin descoperirea rolului ei în decursul istoriei românilor, din starea de simplu departament al statului în care o doreau mulți (și încă o doresc). Iată câteva cuvinte din scrierile sale:

Religia noastră este o religie de preoți simpli, este o religie de săteni,** formată în împrejurările acelea smerite ale trecutului nostru. Ea s-a născut, ca și civilizația noastră, ca și forma politică, s-a născut din acea viață adâncă a bietelor mulțimi românești. Am fost legați de Bizanț, pentru că se cerea îndeplinirea unei forme. O parte dintre noi au fost legați pe urmă de Roma, fiindcă și legătura de Roma era, într-o anumită contingență de împrejurări, îndeplinirea unei forme. Dar când ziceau țăranii noștri „legea românească“, ei înțelegeau un mare adevăr. **Da, există o lege românească... una singură, în adâncul conștiinței țăranilor noștri.

Din punctul de vedere al relevării rolului cultural al Bisericii în viața românilor, opera lui Iorga este de neegalat. El se îndepărtează categoric de opiniile celor care credeau că numai de la unirea unei părți a românilor ortodocși cu Roma a existat cultură în Biserică. Cu argumente covârșitoare, Iorga arată că **de la începuturile ei Ortodoxia românească a jucat un rol cultural de prim rang în viața națională**, iar acest rol s-a menținut până când spiritul modern i-a făcut pe politicienii români să încerce tragerea Bisericii pe linie moartă.

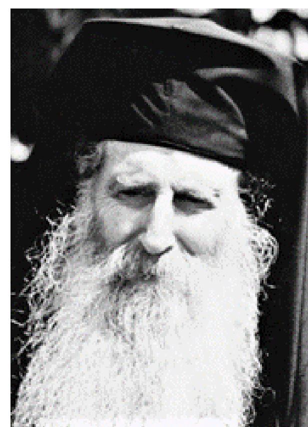
***Mitropoliții, Episcopii, Egumenii și de atâte ori și smeriții călugări ori umilii preoți de mir au dat poporului, ei singuri aproape, toată învățătura, au înzestrat neamul cu o limbă literară, cu o literatură sfântă, cu o artă în legătură cu gustul și nevoile lui,** au sprijinit statul fără să se lase a fi înghițiți de dânsul, au călăuzit neamul pe drumurile pământului fără a-și desface ochii de la cer și au ridicat mai sus toate ramurile gospodăriei românești – dând istoriei noastre cărturari, caligrafi, sculptori în lemn, argintari, oameni de stat, ostași, mucenici și sfinți.*

Să-l cunoaștem pe Nicolae Iorga și ca poet:

Glossă

Oricât sălbatecele uri te-ar urmări cu lovituri,
Oricât de mult ele-ar căta să sfarme platoșa ta,
De atâta să nu-ți pară rău,
Nu te-or răzbi cei din afară.
Un singur lucru te omoară:
Păcatul din sufletul tău.

O minune a SF. IACOV TSALIKIS

*Pentru că în în 22 noiembrie se împlinesc **30 de ani de la adormirea** acestui minunat sfânt contemporan, reproducem mai jos una dintre numeroasele sale minuni, făcute firesc, cu simplitate, de un adevărat om al lui Dumnezeu.*

O mamă care avea copilașul bolnav și venea cu hăinuțele lui la Părintele Iacov să i le „citească”, le-a adus la mănăstire în iarna anului 1970. Deoarece încă nu era făcut drumul cel mare, din pricina noroaielor taxiul s-a împotmolit exact la intersecția unde o ia drumul spre Peștera Cuviosului David. Au coborât și au vrut să continue drumul pe jos.

Deodată a apărut Părintele Iacov cu catârul, care mergea în Damnia, un sat aflat la o distanță de cel puțin 6-7 kilometri de mănăstire, să împărtășească pe cineva aflat pe moarte. Mama a vrut să-i vorbească Părintelui Iacov, dar acela i-a arătat „Sfintele” (Sfânta Împărtășanie), i-a spus să-și facă cruce și să meargă la mănăstire unde se va întoarce și el.

După aceea femeia și taximetristul au mers pe jos 10-15 minute și au ajuns la mănăstire. Au intrat în biserică, s-au închinat și au rămas uimiți când l-au văzut pe Părintele Iacov că iese din altar.

- Părinte Iacov, nu te-am văzut cu puțin înainte pe drum?

- Da, fiule.

- Nu te duceai la Damnia să împărtășești pe un bolnav pe moarte?

- Da, fiule.

- Dar cum ai mers și te-ai întors așa de repede?

- Fiul meu, acestea sunt lucrurile lui Dumnezeu.